
Lukács evangéliuma

Mária meglátogatja Erzsébetet

³⁹Mária még ezekben a napokban útnak indult, és a hegyekbe sietett, Júda városába. ⁴⁰Zakariás házába tért be és üdvözölte Erzsébetet. ⁴¹Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, örömeiben megmozdult méhében a gyermek, maga Erzsébet pedig eltelt Szentlélekkel. ⁴²Nagy szóval felkiáltott: „Áldott vagy az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! ⁴³Hogy lehet az, hogy Uramnak anyja jön hozzám? ⁴⁴Lásd, mihelyt meghallottam köszöntésed szavát, az örömtől megmozdult méhemben a gyermek. ⁴⁵Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” ⁴⁶Mária így szólt: „Lelkem magasztalja az Urat, ⁴⁷és szívem ujjong megváltó Istenemben, ⁴⁸mert rátekintett szolgálója alázatosságára. Íme, mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék, ⁴⁹mert nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve. ⁵⁰Irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad. ⁵¹Karja bizonyoságot tett hatalmáról: szétszórta a szívük szándékában a gőgösöket, ⁵²letaszította trónjukról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig fölemelte. ⁵³Az éhezőket javakkal töltötte el, de a gazdagokat üres kézzel küldte el. ⁵⁴Gondjába vette szolgálóját, Izraelt, megemlékezve irgalmáról, ⁵⁵amelyet atyáinknak, Ábrahámnak és utódainak örökre megígért.” ⁵⁶Mária még ott maradt három hónapig, aztán hazatért.

Előadó: Ft. Negyela Zoltán káplán

Fontosabb kifejezések:

„megmozdult méhében a magzat” – Mária köszöntésére az első válasz a gyermektől jön, aki „örömtől felujjongva megmozdul”. Ezzel a mozdulattal jelzi, hogy felismerte a Messiást. Az anyaméhben történő mozgás már az Ószövetségben megtalálható. Rebeka méhében a két iker, Jákob és Ézsau rugdalózik. Cselekvésük előre jelzi azt a feszült hangulatot, amely a jövőben jellemezni fogja kapcsolatukat (Ter 25, 22-23). Keresztelő János mozdulata is a jövőt vetíti elő.

„Méhének gyümölcse”- kifejezetten az elértékezett Messiásra való utalást juttatja előtérbe. Olyan „gyümölcs”, olyan valaki, mely felülmúlja a földi elképzeléseket tökéletességében és teljességében egyaránt. A makulátlan áldozat (ószövetségi áldozatbemutató) és a mennyei áldozat közös találkozása. A tökéletes szövetség jele, mely ember és Isten között valaha is megvalósult.

„Áldott vagy az asszonyok között” – áldottabb minden asszonynál. Ez semitizmus, mely a felsőfokot juttatja kifejezésre. Későbbiekben Jézus nyilvános működése folyamán egy ismeretlen asszony kiáltja oda neki: „Boldog a méh, amely hordozott, és az emlő, amelyet szoptál” (Lk 11,27).

„uram” – az Ószövetségben a királyoknak és Istennek kijáró megszólítás, mely jelzi a felsőbbiséget, az erőt és a nagyságot, amit az illető birtokol. Az Újszövetségben kifejezetten Jézusra alkalmazott szó, mely a messiási címek közé sorolható. (2Sám 14,9: Zsolt 110,1)

„Hogy lehet az, hogy Uramnak áldott a méhednek gyümölcse!” – „Erzsébet felkiáltását az egyházatyák és több mai exegéta is azzal az ószövetségi mondattal hozzák összefüggésbe, amellyel Dávid király fogadta az ószövetség ládáját, amikor azt a filiszteusok legyőzése után Jeruzsálembe vitték: „Hogy jöhet hozzám az Úr ládája? (2Sám 6,9). Dávid és Erzsébet kérdései közötti hasonlóság azt sejteti, hogy kapcsolat áll fenn az Isten jelenlétét jelző frigyláda és az „Urat” hordozó Mária között. „Ki a frigyláda, ha nem a Boldogságos Szűz Mária?” (Ambosius, Sermo 42,6).”

Előadó: Ft. Negyela Zoltán káplán

„az Úr szolgálója” – Mária ugyanezen megnevezést alkalmazza magára. Ebben a kifejezésben benne van az alázatosság, a feltétlen hit és szeretet és az engedelmesség az Isten iránt. „szolgáló” kifejezés továbbá vonatkozik az alacsonyrendű szociális helyzetre is, tehát a szegényekre.

„boldognak” – Erzsébet hite miatt nevezi „boldognak” Máriát. Ezzel világossá válik, hogy a Máriának szóló dicséret nem csak az anyaságában, hanem hitében is rejlik. Mária Zakariással ellentétben nem kételkedett, hanem fantartás nélkül átadta magát Istennek. Minden hívő példaképévé vált.

„nagy tette” – Istennek a Mária kiválasztásában és fogantatásában megmutatkozó nagy tette, folytatása azoknak a tetteknek, amelyeket az Ószövetségben vitt végbe, amikor választott népét Egyiptomból (MTörv 10,21), és a babiloni fogságból (Zsolt 126,2) megszabadította.

„istenfélők” – hasonló jelentésű kifejezés, mint a 48. versben említett „alázatosság”, s éppen Mária magatartása a legszebb példa rá. Tisztelettel és szeretettel féli az Istent. Jó értelemben vett félelemről beszélhetünk, melyben megmutatkozik Isten gondviselése és az ember hálája, alázatossága egyaránt.

„karja” – jelképes kifejezés arra az erőre és hatalomra, amelyet az Úr népének védelmére vet be (Iz 40,10: Zsolt 89,11)